

עובדות ואמרות טהורות  
מהרה"ק  
הרבי ר' אלימלך  
בן רבי אליעזר ליפמאן

בעל 'הנועם אלימלך'

זכותו יגן עלינו ועכ"פ

יו"ל

לרגל יומא דהילולא דיליה היום  
כ"א אדר א'



# הרה"ק הרבי ר' אלימלך מליזענסק זי"ע"א

בעל 'נועם אלימלך'

## כ"א אדר תקמ"ז

הרבי ר' אלימלך וייסבלום מליזענסק זי"ע"א, כ"א אדר תקמ"ז.  
רבינו נולד בשנת תע"ז לאביו הצדיק רבי אליעזר ליפמאן.

בהגיעו לפרקו נשא את מרת שפרינצא בת הרה"צ רבי אהרן רוקח [שהיה לו כתב יחוס באותיות זהב ונשרף] אחיו של הגה"ק רבי אלעזר רוקח בעל 'מעשה רוקח' מאמסטערדאם, ובזו"ש נשא את מרת גיטל בת הרה"צ רבי יעקב מרגליות.

אחיו הק' הרבי ר' זושא התקרב תחילה לחסידות והוא אשר קרב את אחיו הצעיר הרבי ר' אלימלך לרבו המגיד הק' ממעזריטש, כמו"כ שררה ידידות בינו לבין הרה"ק רבי פנחס מקאריץ המגיד הק' מזלאטשוב והרה"ק רבי לוי יצחק מבארדיטשוב.

לאחר נישואיו קבע מושבו בשינאווא ומפני רדיפות נוראות שסבל שם עבר לליזענסק ועל שמה נקרא לתהילת עולמים.

יצא עם אחיו הרבי ר' זושא לגלות ונדודים וסבל חרפות ובזיונות בבעלזין היה שולחן שהיה מוצב שעליו הוכה, והיו שהדרו ללמוד על שולחן זה. במסעיהם הגיעו בוואהלן ופולין והגיע עד לאושפיצין. הוא מתואר באותם הימים כאדם גבה קומה, לבוש קצרות עם חגורת תבן ושתי מקלעות (קאלטנעס) משתלשלות מזקנו, ראה בעני עמו, והשתדל לקרבם לחסידות מבלי שיוכיח אותם אלא את עצמו.

אחרי פטירת רבו הק' הרבי ר' בער נעשה מנהיגם של תלמידי רבו וכל בית ישראל נהר אחריו.

מנ"כ בליזענסק, ונהפך המקום לאבן שואבת לכל בית ישראל, וכל מר נפש מוצא במקום קדוש זה את תשועת נפשו עד היום.

ספרו הקדוש 'נועם אלימלך' מספרי היסוד בחסידות.

זכות אבות' ח"ה (ראצפערט תשע"א) עמ' ר"צ

מעת שנולד לרבינו הרה"ק רבי משולם פייש מטאהש זי"ע, בנו הגדול הרה"צ ר' מרדכי זצ"ל, חלפו ועברו כמה שנים, ולא נולדו לו כי אם בנות, והשתוקק שיוולד לו עוד בן זכר, והיה רגיל להזכיר את עצמו לפני צדיקי הדור, ובפני הרבנים הגאווה"צ אשר השכימו על פתחו, שיתפללו בעדו שיזכו להפקד בבן זכר.

ויהי בשנת תרכ"ד, כאשר נסע רבינו מהרמ"פ לעיר ליזענסק, כדרכו בקודש מדי שנה בשנה, לפקוד את ציון מנוחת הרה"ק רבי ר' אלימלך מליזענסק זי"ע, ביום הילולא דיליה כ"א אדר. ובהשתטחו על קבר איש האלקים, ששפך צקון לחשו קדם רבון עולמים, והפציר בתפילה ותחנונים שיזכה לבן זכר, והשלים שם כל ספר תהלים בהתעוררות גדולה ובבכי רב, עם ציבור חסידים ואנשי מעשה. וכאשר יצא מן האהל, פנה אל מלוויו ואמר, ב"ה מ'האב מיר געיפועליט א בן זכר!

בהגיעו לביתו, פנה אל מחברתו הטהורה, הרבנית הצדיקת מרת מינדל ע"ה, ואמר לה, עס קומט אונז א מזל טוב, מיר האבן געיפועליט א בן זכר, און איך בין מובטח אז ער וועט זיין א צדיק און א פועל ישועות בימיו, אזוי ווי דער רבי ר' אלימלך איז געווען א פועל ישועות בימיו! אך בתנאי אחד שנקרא שם הילד בשמו הק' של הרר"א זי"ע.

לשנה הבאה, ביום י"א ניסן תרכ"ה, ערב שב"ק צו – שבת הגדול, נתמלא ביתו אורה, בהוולד לו בן זכר למזלא טבא, ותרב השמחה במעונו של צדיק, ובקרב קהל חסידיו ומעריציו.

ביום ח"י ניסן – ג' דחול המועד פסח, נכנס בבריתו של אברהם אבינו ע"ה, ונקרא שמו בישראל אלימלך, על שמו של הרה"ק בעל 'נועם אלימלך' מליזענסק זי"ע.

'עבודת הלוים' (קרית טאהש תשע"ד) ח"ב עמ' ר"ל

מעת שנולד לרבינו הרה"ק רבי משולם פייש מטאהש זי"ע, בנו הגדול הרה"צ ר' מרדכי זצ"ל, חלפו ועברו כמה שנים, ולא נולדו לו כי אם בנות, והשתוקק שיוולד לו עוד בן זכר, והיה רגיל להזכיר את עצמו לפני צדיקי הדור, ובפני הרבנים הגאווה"צ אשר השכימו על פתחו, שיתפללו בעדו שיזכו להפקד בבן זכר.

ויהי בשנת תרכ"ד, כאשר נסע רבינו מהרמ"פ לעיר ליזענסק, כדרכו בקודש מדי שנה בשנה, לפקוד את ציון מנוחת הרה"ק רבי ר' אלימלך מליזענסק זי"ע, ביום הילולא דיליה כ"א אדר. ובהשתטחו על קבר איש האלקים, ששפך צקון לחשו קדם רבון עולמים, והפציר בתפילה ותחנונים שיזכה לבן זכר, והשלים שם כל ספר תהלים בהתעוררות גדולה ובבכי רב, עם ציבור חסידים ואנשי מעשה. וכאשר יצא מן האהל, פנה אל מלוויו ואמר, ב"ה מ'האב מיר גע'פועליט א בן זכר! בהגיעו לביתו, פנה אל מחברתו הטהורה, הרבנית הצדיקת מרת מינדל ע"ה, ואמר לה, עס קומט אונז א מזל טוב, מיר האבן גע'פועליט א בן זכר, און איך בין מובטח אז ער וועט זיין א צדיק און א פועל ישועות בימיו, אזוי ווי דער רבי ר' אלימלך איז געווען א פועל ישועות בימיו! אך בתנאי אחד שנקרא שם הילד בשמו הק' של הרר"א זי"ע.

לשנה הבאה, ביום י"א ניסן תרכ"ה, ערב שב"ק צו – שבת הגדול, נתמלא ביתו אורה, בהוולד לו בן זכר למזלא טבא, ותרב השמחה במעונו של צדיק, ובקרב קהל חסידיו ומעריציו.

ביום ח"י ניסן – ג' דחול המועד פסח, נכנס בבריתו של אברהם אבינו ע"ה, ונקרא שמו בישראל אלימלך, על שמו של הרה"ק בעל 'נועל אלימלך' מליזענסק זי"ע.

'עבודת הלויים' (קרית טאהש תשע"ד) ח"ב עמ' ר"ל

ידוע כן הרה"ק הרבי רבי אלימלך זי"ע, שתלמידו הרה"ק בעל ה'מאור השמש' זי"ע ראה אותו מרחף באויר, המעשה היה שפעם החליטו תלמידים הקדושים של הרבי ר' אלימלך שלא יניחו לשום אדם זר לשמש את רבם הקדוש, אלא שהם עצמם ישמשוהו כדי שיוכלו לעקוב בעצמם אחרי כל תהלוכותיו והנהגותיו הק' בכל שעות היממה, והטילו ביניהם גורלות על חלוקת כל התפקידים, ובחלקו של הרה"ק בעל 'מאור ושמשי' זי"ע נפל להכין כוס משקה חם ליתנו להרר"א קודם התפילה.

בשעות קודם התפילה היה הרבי ר' אלימלך יושב בחדרו בהתבודדות גמורה ולשום ילוד אשה לא ניתנה רשות להכנס אליו אז, והרה"ק בעל 'מאור השמש' היה יושב בחדרו הסמוך וכוס המשקה מוכן ומונח על הכירה, כשהיה הרבי ר' אלימלך היה נוטלה לחדרו ונועל הדלת אחריו, לצורך כך היה בעל ה'מאור ושמשי' נעור כל הלילה, כי לפעמים פתח הרבי ר' אלימלך את חדרו באמצע הלילה ולפעמים רק לפנות בוקר, והיה ממתין מוכן ומזומן לרגע שבו יפתח הרבי את הדלת ויוכל לשמשו ללא שהיות. ופעם אחת אירע שתרדימה קלה נפלה על הרה"ק בעל 'מאור ושמשי' בשעות שהמתין שהרבי ר' אלימלך יפתח את דלת חדרו, וכשנעור ותרדמתו נבהל מאד כי חשש שמא פתח הרבי את הדלת באותן הרגעים שנרדם, ולא ידע לשית עצות בנפשו מה יעשה, מחד גיסא גדל צערו עד מאד בחושבו שמא בקש הרבי את כוס המשקה ולא קיבלו בשעה שנצרך לו, ומאידך גיסא גדול היה מוראו להיכנס לחדר רבו בשעה נשגבה זו שבה לא ההין שום ילוד אשה להכנס שמה, וכה חכך בדעתו עד שנתיישב בדעתו ואמר לנפשו, הנה על הספק שמא ביקש הרבי את כוס המשקה ולא נתתיו לו, או שמא עדיין לא פתח את דלת חדרו כלל, מוכן אני להסתכן ולהיכנס לחדרו אפי' אם עיי"כ ח"ו אהיה נאבד מבי' עולמות, ובלבד שלא יחסר להרבי ר' אלימלך כוס המשקה.

וכאשר נפלה בלבו הכרעה זו ניגש אל חדר הרבי ר' אלימלך, ויהי כאשר פתח את הדלת כדי סדק צר בלבד התעלף ונפל ארצה, לקול נפילתו מיהרו להגיע אליו בני הבית ששהו בחדרים הסמוכים והקיצוהו מעלפונו, מאוחר שאלוהו מדוע התעלף, והשיב כי תיכף כאשר פתח את הדלת ראה את הרבי ר' אלימלך שוכב במיטה והמיטה מרחפת באויר וסמוך לו עומד איש גבה קומה והם מדברים זה עם זה, ובעת דיבורם יוצאים מפיהם לפידי אש בכל פעם, וכל החדר מלא אש סביב.

תלמידיו של הרבי ר' אלימלך היו רגילים לשאלו כל מה שרצו לשמוע, ובאותו היום בשעת הסעודה בקשו שיאמר להם מה היה בחדרו באותו בוקר בשעות שלפני התפילה שמיטתו ריחפה באויר והחדר היה מוקף באש, השיב הרבי ר' אלימלך, הלא זה היה אברהם אבינו ע"ה.

'בצילא דמהימנותא', ויחי תשע"ג עמ' ל"ה.

סיפר הרה"ח ר' ישעי' מנחם קליין ז"ל ממישקאלץ, עובדא נפלאה ששמע מפי ר' שלמה כספרו בסעודת מלוה דמלכא, בשולחנו של רבינו הרה"ק רבי מאיר יוסף מקערעסטיר זי"ע, ומעשה שהיה כך היה.

פעם אחת נסע רבינו [הרה"ק רבי ישעי' מקערעסטיר זי"ע] לשבות באחת מן הערים, וכדרכו שהה שם כמה ימים הן לפני השבת והן לאחריו, באחד מאותן הימים, נעצרה מרכבה כבודה ליד בית רבינו שבקערעסטיר, ויהודי עשיר בעל אחוזה, מלובש בגדים מכובדים, ירד ממנה.

נכנס היהודי אל החצר וביקש מאחד מהמקורבים, להכניסו תיכף ומיד לחדרו של ה'טשאדא ראבי', כיון שאשתו נחלתה במחלה קשה, והרופאים כבר התייאשו מחייה, ואם ה'טשאדא ראבי' יפעול שאשתו תתרפא, ישלם במיטב כספו, כל מה שיבקש ממנו.

אותו מקורב חשב להשיב לו, כי רבינו נסע לעיר אחרת, ונשאר שם לכמה ימים, עד שיחזור לביתו.

איסתייע מילתא, כי באותו זמן נמצא שם ר' שלמה ענגל, ושמע את בקשת האורח ואת הבטחתו, וכיון שידע היטב את המצב הכספי הקשה השורר בחצר, כי החובות כבר עלו למעלה ראש, ובעלי החנויות מסרבים להמשיך להספיק צרכי מזון עבור חצר הקודש, אם לא ישלמו להם את החובות העצומים, וכאן עומד יהודי עשיר גדול הזקוק לישועה, והוא מבטיח לשלם כל הון דעלמא, לקבל ברכת הרבי, על כן סבר ר' שלמה כי אסור להחמיץ הזדמנות גדולה כזו, אשר תציל את כל מעמד חצה"ק.

לגודל המצוקה ששרר בעת ההיא בחצר, החליט ר' שלמה לעשות מעשה נועז, הוא ניגש במהירות אל אותו מקורב ואמר לו, תאמר נא אל היהודי העשיר, שהרבי נמצא בחדרו, ובעוד זמן קצר יוכל ליכנס אליו.

וגילה ר' שלמה לאותו מקורב, את מה שהוא עומד לעשות, וכך אמר לו, אני אתחפש כמו רבי, אתלבש באדרת שער ואצנוף שטריימל על ראשי, אתיישב על כסא רבינו, ואשתמש בשרביטו של רבינו, באופן שהאורח יחשוב כי אני הוא ה'טשאדא ראבי' המפורסם מקערעסטיר, ואתה תשמש כגבאי, תכתוב למעונו קוויטל, ותכניסו פנימה אל חדר 'הרבי'... אין לנו ברירה אחרת לעת כזאת, כילה ר' שלמה את דבריו, ואבקש לסייע בעדי בענין נחוץ זה.

מתחילה חשש ר' שלמה לעשות מעשה כזה, אבל התחזק ושם בטחונו בד', כי זכותו הגדולה של רבינו תגן עליו, שברכתו תתקיים, כאילו רבינו עצמו האציל עליו את ברכת קדשו, והרגיע עצמו בזה, כי הוא עושה מה שעושה, לא לשם כבוד ולא לשם ממון, אלא לטובת חצה"ק, כיון שעל ידי זה ישלמו את החובות העצומים.

וכן היה, 'הגבאי' כתב קוויטל ובו בקשת האורח היהודי העשיר, ונכנס עמו אל החדר, האורח מסר את הפתקא לה'טשאדא ראבי' - ר' שלמה, ושפך לפניו מרירות לבו, על דבר אשתו המסוכנת השוכבת על ערש דוי, אשר הרופאים כבר התייאשו ממנה.

בהיות שהיהודי הגיד בקשתו בלשון אונגארית, על כן תירגם 'הגבאי' את דבריו לפני 'הרבי', ר' שלמה התנהג כמו רבי, ויסגור את עיניו, כמי שהוא משוטט בעולמות העליונים, ויושט לו את ידו ויברכהו ויאמר, הקב"ה שהוא הרופא חולים, בודאי יעזרך שאשתך תתרפא ברפואה שלימה בקרוב.

היהודי הניח על השולחן סכום הגון לפדיון נפש, והבטיח שכאשר תתרפא אשתו ברפואה שלימה, יחזור לכאן, ויתרום תרומה יותר גדולה, ויצא היהודי מחדר 'הרבי', וילך לדרכו לחזור ביתו.

אחרי כמה ימים, שב רבינו לביתו, ויבוא אותו היהודי העשיר שנית לקערעסטיר והביא תרומה גדולה, עגלה מלאה כל טוב מאחוזתו, כמות מרובה של עופות, שקי קמת, ושקי תפוחי אדמה, וביקש את גבאי להכניסו לחדר רבינו, ברצותו להודות לו על ברכתו שהתקיימה, שאשתו נתרפאה באופן מופלא מעלה מדרך הטבע.

ר' שלמה היה גבה קומה, ואילו רבינו היה נמוך קומה, וכאשר נכנס היהודי לחדר רבינו הבחין מיד שזה אינו אותו רבי' שישב כאן בפעם הקודמת, ברם בהיותו איש

פשוט מאוד, לא ידע כלל סדרי ומנהגי צדיקים וחסידים, חשב כי הצדיקים נוהגים כמו עורכי דין, כי היום יושב בלשכה עורך דין זה, ולמחרתו יושב עורך דין אחר, כך מתחלפים גם הצדיקים בעבודת הענקת ברכותיהם למבקשי ברכתם.

פתח היהודי וסיפר לרבינו בשמחה רבה, כי לפני זמן מה ביקר כאן, ואז נכח כאן רבי אחר, והבטיח לי שאשתי תתרפא ברפואה שלימה, וברכת ה'טשאדא ראבי' נתקיימה במלואה, אשתי נתרפאה לגמרי למעלה מדרך הטבע, ועל כן בא לברך את הרבי ולהודות לו על כל זה, וגם לקיים מה שהבטיח אז, כי כשתתרפא זוגתו יוסיף סכום גדול נוסף לסכום שכבר נתן בעבר, והניח על השולחן סכום עצום מאוד, פי שנים ממה שנתן בפעם הראשונה.

בתבונתו הרחבה תפס רבינו את מה שקרה כאן, וכאשר יצא היהודי מחדרו, אמר לאחד הגבאים, שיקטיס מיר אריין ר' שלמה! ר' שלמה נכנס אל רבינו, ועל אף היותו מקורבו הגדול, רעדו כל איבריו מפחד, בחושדו כי עתה נתגלה מעשה הרבי-שפיל אשר עשה, בהכנסו שאלו רבינו, שלמה, וואס איז דאס? וואס האסטו געטאן?! נענה ר' שלמה ואמר, יסלח לי רבינו, הנני מודה ומתודה על מה שעשיתי, ברם לא עשיתי זאת לכבוד עצמי ח"ו, רק מחמת שחובות החצר כבר עלו והשתרגו למעלה ראש, ורציתי להקל קצת מעומס החובות העצומים, על כן בטחתי בה', כי זכותו הגדולה של רבינו תגן בעד היהודי להוושע בדבר ישועה ורחמים!

ויאמר רבינו אל ר' שלמה, שב נא ואספר לך עובדא נפלאה עם איש חסיד, אשר פירסם לעצמו כי הוא הרה"ק רבי ר' אלימלך מליזענסק זי"ע, ומעשה שהיה כך היה.

בעיר ליזענסק התגורר יהודי למדן וחסיד ושמו אלימלך, כשם הצדיק הקדוש החונה בעיר זו, והיהודי הזה אביון גדול היה, וכל ימיו סב מעוני ומחסור, כאשר גדלו צאצאיו והגיע הזמן להשיאם, לא היתה בידו אף פרוטה אחת להוצאת החתונה, ובהיותו יהודי מכובד, התבייש לדפוק על פתחי נדיבים לבקש נדבות, בנותיו כבר בגרו, ובאין בידו לשלם נדן בעדן, לא מצא שידוך עבורן.

כיון שהדוחק הלך וגבר עליו, החליט ליסע לעיר רחוקה, מלובש בחלוקא דרבנן, וכאשר ישאלו לשמו, יאמר שהוא אלימלך מליזענסק, אשר זה נכון באמת, והשומעים בוודאי יחשבו שהוא אכן הרבי ר' אלימלך, ובכל אתר ואתר שיגיע יתכנסו כי יהודי העיר לכבודו, וימסרו לו פתקאות בצירוף סכום הגון לפדיון נפש, כך יעלה בידו להשיא את צאצאיו.

הוא עשה כאשר חשב, התלבש באיצטלא דרבנן, ונסע לעיר רחוקה, והתיישב בבית המדרש, לא עבר זמן מרובה, ואחד מתושבי העיר ניגש אליו, ונתן לו שלום, וחקרו לשמו ולשם עירו, והשיב לו, שמי אלימלך, ומעוני בעיר ליזענסק.

בהיותו תלמיד חכם ובעל צורה, וגם היה מלובש בחלוקא דרבנן, על כן חשב אותו יהודי שבודאי זהו הצדיק המפורסם הרבי ר' אלימלך מליזענסק, מיד נעשה רעש גדול כי הרבי ר' אלימלך מליזענסק הגיע לעיר!

מיד הזמינו ראש הקהל שיתאכסן בביתו, והקדיש לו חדר מיוחד, כי היהודים תושבי העיר והסביבה, נהרו לקבל ממנו ברכת שלום, ויושיטו לו פתקותיהם, בהן נרשמו צרותיו של כל אחד ואחד, זה יש לו חולה בביתו, וזה מחוסר פרנסה, וזה בתו בגרה, וכמובן שצירפו לפתקאות צרורות כספיהם, להיות להם לפדיון נפש.

הרבי ר' אלימלך' הזה נהג כאילו הוא הרבי ר' אלימלך האמיתי, והרעיף ברכות לראשם של כל היהודים שהזכירו עצמם לפניו, והבטיחם שבודאי ימלא הקב"ה משאלות לבם לטובה, למעשה, ברכתו עשתה פירות, וכל אתה שהתברכו על ידו זכו לישועות ורפואות, לאחר שכבר צבר בידו סכום כסף רב, חזר לעיר מגוריו ליזענסק.

כאשר עברו כמה ימים התחרט על מעשיו, ויבא לפני האיש האלקים הרבי ר' אלימלך, ויספר לו את כל אשר עשה על שם קדשו, והתמרמר מאוד לפניו, שמצב פרנסתו הקשה העבירתו על דעתו, וגרם לו לעשות את אשר עשה, והוציא צרור כסף והניחו על השולחן, ואמר, הכסף הזה נתנו לי היהודים שחשבו שנותנים דמי פדיון

נפשם לכבוד רביה"ק, ואינו שייך לי כלל, אם רבינו חפץ, ירחם נא אלי ויעניקני נא חלק מן הכסף, כדי להשיא את בנותי.

כשמוע הרבי ר' אלימלך את דבריו, שאלו, איך הרהבת עוז בנפשך, להבטיח ישועות ורפואות, כאשר אתה עצמך יודע היטב, שלא הגעת למדריגה כזו?! השיב לו אותו ר' אלימלך, לפני שהתחלתי לקרוא פתקאות, שפכתי צקון לחשי בתפילה, וכה אמרתי בבקשתי, אנא ה', הרי יהודים הללו חושבים אלי שבאמת הנני אותו פועל ישועות בישראל הרבי ר' אלימלך מליזענסק, על כן אבקשך אדון הכל, כי שמו של הרבי ר' אלימלך לא יחולל, ועזור לי שיתקיים בי 'את אשר תבורך מבורך', וכל הבאים אלי להתברך, יתברכו בזכותו הגדולה של הצה"ק רבי ר' אלימלך!

אמר לו הרבי ר' אלימלך, את אשר כבר עשית אין להחזיר, אבל הנני מתרה בך, כי לעולם על תנסה לעשות כן!

כאשר גמר רבינו לספר המעשה באזני ר' שלמה, הפטיר ואמר, הערסטו שלמה!

'מופת הדור' (ברוקלין תשע"א) עמ' שכ"ד

**כ"ק מרן אדמו"ר מהר"ש [הרה"ק רבי שלמה השני מבאבוב] זצוק"ל** סיפר, שאיש אחד נפל במכמורת היאוש ר"ל והורה זקיניו **כ"ק מרן אדמו"ר [הרה"ק רבי שלמה מבאבוב] הראשון זי"ע** להביאו אליו, וסיפר שתלמידי **הרה"ק הרבי ר' אלימלך זי"ע** יצאו לדרכם להסתופף בצל רבם הק', ועלי דרך נטו ללון בבית מזיגה (קרעטשמ"ע), וסדר את משכבם בבי שורות, אחת סמוכה לכותל וא' כנגדה, ויהי באמצע הלילה באו חבורת ערלים לשתות יי"ש, ובראותם את היהודים התנפלו על השורה הסמוכה להם והכום מכות אכזריות ר"ל, ואילו בשורה השניה לא נגעו לרעה, אח"כ השתכרו עוד, ושבו והיכו שנית באותה שורה, וחזרו להשתכר עוד, ובשעה ההיא פנו החסידים המוכים להשוכבים בשורה השניה, ובקשו מהם הלא תראו שהמה מכים רק כאן, בואו ונחליף כי קשה כח הסבל, וכבר לקינו כפליים, והיות שהיו חסידים ואנשי מעשה הסכימו לקבל באהבה ושכבו במקום שהוכה פעמים, והחסידים המוכים שכבו בשורה השניה, אולם כששבו השיכורים אמרו זה לזה, הלא כבר קיבלו היהודים בשורה זו את מנת חלקם, ולמה נפטר את השוכבים בשורה השניה, ונגשו את השורה השניה והכו פעם שלישית באותם החסידים שכבר הוכו, ואח"כ הלכו לדרכם, בבואם לחצר רבם הק' ספרו לו את כל התלאה אשר מצאתם בדרך, ואמר להם הרה"ק הר"א זי"ע שמכל מאורע ילמוד אדם מוסר השכל, וממאורע זו נלמד ג' דברים, א' שאין לשפר את מצבו, השני שאם ישתדל לשפר יתכן שיקלקל ח"ו, און אז א גאנצע נאכט שלאגט מען נישט (היינו שהגם שהוכו ג"פ, אך למעשה בסופו של דבר עזבו אותם לנפשם באישון לילה), מרן הראשון זי"ל חזר על הלימוד כנ"ל כמה פעמים, ודבריו הק' נכנסו בלב האיש, וחזר למוטב.

'מכתבי הדרכה' (ברוקלין תשע"ד) עמ' רס"א

**כ"ק מו"ח [הרה"ק רבי יעקב יוסף מסקווירא זי"ע"א] זצוק"ל** היה חוזר תמיד על דברי **הרה"ק רבי משה לייב מסאסוב זי"ע** (הובא בלקוטי רמ"ל) עה"פ 'אשר פתח על בתי בני ישראל' (שמות י"ב כ"ז), שלכאורה היה לו לומר אשר פתח מעל בתי בני ישראל, ועוד דיוקים.

ומבאר שכאשר הגיע הקב"ה למצרים וירד לתוך טומאת מצרים, נעצב כביכול מזה שצריך להלך בית בתי מצרים ולסובב בתוך טומאתם הקשה, אמנם כאשר הגיע לבית יהודי נתמלא שמחה כביכול והתחיל לקפוץ ולרקוד על הבית והכריז ואמר דא וואוינט א איד, דא וואוינט א איד, וזהו שאמר הכתוב אשר פתח על בתי בני ישראל, דער אייבערשטער האט געטאנצט פאר שמחה על בתי ישראל דא וואוינט א איד.

ושמעתי מכ"ק מו"ח זצוק"ל, שבעת שבא הרה"ק רבי משה לייב מסאסוב זי"ע אל **הרה"ק הרבי רבי אלימלך מליזענסק זי"ע** וכיבדו הרה"ק הרבי רבי אלימלך זי"ע לומר תורה, נענה ואמר תורה זו, ואח"כ עלה (הרה"ק רבי משה לייב זי"ע) על השולחן והתחיל לרקד, והראה באצבעו על הרה"ק הרבי רבי אלימלך זי"ע ואמר, דא וואוינט א איד...

'אמרות טהורות', שמות (ברוקלין תשע"ג) עמ' צ"ו